

Nr 96.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående reglering av priserna på fisk under budgetåret 1952/53, m. m.; given Stockholms slott den 29 februari 1952.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag, föreslå riksdagen att *dels* antaga härvid fogade förslag till förordning om viss reglering av handeln med fisk, m. m.

dels bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande statsrådet i övrigt hemställt.

GUSTAF ADOLF.

Hj. R. Nilson.

Propositionens huvudsakliga innehåll.

Den nu gällande förordningen om viss reglering av handeln med fisk, m. m., vars giltighetstid utgår den 30 juni 1952, föreslås skola ersättas av en ny förordning i ämnet, gällande under tiden den 1 juli 1952 — den 30 juni 1954 och av väsentligen samma innehåll som den nuvarande.

Vidare begäres bemyndigande att under budgetåret 1952/53 reglera priserna på fisk samt fiskexporten enligt i huvudsak de grunder, som tillämpas under innevarande budgetår.

Förslag
till
Förordning
om viss reglering av handeln med fisk, m. m.

Häri genom förordnas som följer.

A. Inledande bestämmelser.

1 §.

Med fisk förstås i denna förordning såväl färsk som frusen, kryddad, saltad, sockersaltad, torkad eller rökt fisk.

Vad i förordningen sägs om fisk skall även gälla räkor.

Med fiskare avses i förordningen endast svensk fiskare.

B. Om viss reglering av handeln med fisk.

2 §.

Hava fiskare, för vilka fiske utgör huvudsaklig eller väsentlig inkomstkälla, eller sammanslutningar av sådana fiskare ensamma eller tillsammans med personer eller företag, vilka idka handel med fisk, bildat ekonomisk förening för omhändertagande och försäljning av fisk som ilandföres inom visst område, må föreningen, därest den finnes äga förutsättning för dylik verksamhet och omfatta tillräckligt antal fiskare, kunna erhålla Kungl. Maj:ts tillstånd att såsom *auktoriserad producentförening* från fiskare för försäljning mottaga fisk, som ilandföres inom området. Tillståndet må begränsas att gälla allenast visst eller vissa slag av fisk. Fisk som omfattas av sådant tillstånd benämnes i det följande *handelsreglerad fisk*.

Auktoriserad producentförening är pliktig att enligt samma grunder, som gälla i fråga om medlems fångst, för försäljning mottaga handelsreglerad fisk, som inom föreningens område ilandföres av annan fiskare.

Är tillförseln av något slag av handelsreglerad fisk så riklig, att det kan antagas att en väsentlig del därav ej kan avsättas för konsumtion i färskt tillstånd, må producentförening efter medgivande av statens jordbruksnämnd lämna fiskare, som mera regelbundet levererar till föreningen och för vilken fiske utgör huvudsaklig eller väsentlig inkomstkälla, företräde till leverans.

I övrigt skall auktoriserad producentförening vid bedrivandet av sin verksamhet ställa sig till efterrättelse de ytterligare villkor, som kunna hava uppställts vid tillståndets beviljande, ävensom de särskilda föreskrifter, som jordbruksnämnden kan komma att meddela.

Tillstånd, varom i första stycket förmäles, må av Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts bemyndigande, av jordbruksnämnden återkallas, då skäl därtill äro.

3 §.

Den som inom auktoriserad producentförenings område ilandför handelsreglerad fisk må mot vederlag överlåta denna, förutom till producentföreningen, allenast till jordbruksnämnden eller eljest i den ordning och under de villkor nämnden bestämmer.

I andra fall än i första stycket avses må handelsreglerad fisk allenast i den ordning och under de villkor jordbruksnämnden bestämmer mot vederlag överlåtas till återförsäljare i och för dennes rörelse eller till person eller företag, som använder fisk för yrkesmässig tillverkning eller beredning av varor till avsalu.

4 §.

Vid handel med fisk skall priset, där ej jordbruksnämnden annat medger, angivas per viktenhet.

C. Om prisregleringsavgift.

1. Svenskfångad fisk.

5 §.

För fisk som ilandföres här i riket skall, där fråga icke är om import, prisregleringsavgift upptagas i den utsträckning och med det belopp, som Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts bemyndigande, jordbruksnämnden bestämmer.

Avgiften skall erläggas i samband med första försäljningen av fisken samt gäldas av köparen. För fisk, som annorledes än å kommunal fiskauktion försäljes för förbrukning i köparens hushåll eller som ilandföres och försäljes av person eller företag, som yrkesmässigt bedriver handel med fisk, skall avgiften dock betalas av säljaren.

6 §.

Prisregleringsavgift enligt 5 § skall inbetalas till jordbruksnämnden i den ordning nämnden bestämmer. Kommunal fiskhamnshushållning skall vara skyldig att, om nämnden så föreskriver, uppbära och till nämnden redovisa dylik avgift.

7 §.

Därest prisregleringsavgift, som avses i 5 §, ej inbetalas i föreskriven ordning, må avgiften på framställning av jordbruksnämnden omedelbart utmätas med det belopp, vartill nämnden efter verkställd undersökning fastställer densamma.

Då särskilda skäl därtill äro, må jordbruksnämnden jämväl meddela den avgiftspliktige förbud att tills vidare, till dess avgiften guldits, bedriva sådan verksamhet, som enligt 5 § medför skyldighet att erlægga prisregleringsavgift.

2. Importfisk.

8 §.

Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts bemyndigande, jordbruksnämnden må, där så finnes erforderligt för att reglera priset på fisk, förordna, att prisregleringsavgift skall upptagas jämväl för fisk som importeras till riket och förtullas.

Sådant förordnande skall dock ej medföra skyldighet att erlægga prisregleringsavgift för fisk, som i föreskriven ordning utlämnas från provianteringsfrilager för fartygs eller luftfartygs proviantering eller utrustning.

Beträffande fisk, som införes under sådana förhållanden att tullfrihet för densamma åtnjutes eller, i fråga om icke tullpliktig vara, skulle, om den varit tullbelagd, hava åtnjutits enligt 5, 6 eller 8 § tulltaxeförordningen, skall skyldighet att erlægga prisregleringsavgift föreligga allenast såvitt fråga är om återinförsel av vara, vid vars utförande erhållits återbäring av förut erlagd prisregleringsavgift.

9 §.

Prisregleringsavgift för importfisk skall, såvitt ej jordbruksnämnden med stöd av andra stycket annat bestämmer, erläggas till tullverket i den ordning som är föreskriven beträffande tull. Jämväl i fråga om betalningsanstånd, ställande av säkerhet samt påföljd för dröjsmål med eller uteblivande av betalning skall angående sådan prisregleringsavgift gälla detsamma som rörande tull.

I den mån det med hänsyn till förhållandena finnes lämpligare, att prisregleringsavgift för importfisk erlägges i den ordning som sägs i 5 § andra stycket, må jordbruksnämnden efter samråd med tullverket förordna därom. Meddelas sådant förordnande, skola föreskrifterna i 6 och 7 §§ äga tillämpning beträffande avgift som omfattas av förordnandet.

10 §.

Av tullverket uppburna prisregleringsavgifter för importfisk skola i den ordning Kungl. Maj:t föreskriver inlevereras till jordbruksnämnden.

3. Gemensamma bestämmelser om prisregleringsavgifter.

11 §.

Därest särskilda skäl föreligga, må jordbruksnämnden meddela befrielse, helt eller delvis, från skyldighet att erlægga prisregleringsavgift så ock medgiva återbäring, helt eller delvis, av sådan avgift eller förordna om avkortning därav.

12 §.

Medel som inflyta till jordbruksnämnden genom upptagande av prisregleringsavgifter skola enligt jordbruksnämndens bestämmande användas för reglering av priset på fisk.

D. Antecknings- och uppgiftsskyldighet.

13 §.

En var, som yrkesmässigt försäljer handelsreglerad fisk eller som använder sådan fisk för yrkesmässig tillverkning eller beredning av varor till avsalu, så ock en var som bedriver verksamhet, varmed följer skyldighet att erlægga prisregleringsavgift, skall vara skyldig att, i den utsträckning jordbruksnämnden föreskriver och i enlighet med de, närmare anvisningar nämnden meddelar, föra sådana anteckningar angående rörelsen, som erfordras för kontroll av handelsregleringen eller över att prisregleringsavgift behörigen erlägges.

Det åligger därjämte näringsidkare, som avses i första stycket, dels att på anfordran tillhandahålla nämnden eller dess ombud nämnda anteckning-

ar och förda handelsböcker med därtill hörande handlingar ävensom de övriga uppgifter angående rörelsen nämnden föreskriver, dels att i den utsträckning nämnden bestämmer och i enlighet med de närmare anvisningar nämnden meddelar till nämnden eller dess ombud lämna regelbundna uppgifter angående rörelsen.

E. Ansvarsbestämmelser m. m.

14 §.

Överlåter någon fisk i strid mot vad i 3 § är stadgat, eller bryter någon mot vad i 2 § andra stycket stadgats eller mot villkor, som föreskrivits jämlikt 2 § för tillgodonjutande av tillstånd som där avses,

eller överträder någon sådana särskilda föreskrifter, som jämlikt 2 § meddelats av jordbruksnämnden för auktoriserade producentföreningar, eller bryter någon mot vad i 4 § stadgats, straffes med dagsböter.

Sker överlåtelse, som står i strid mot bestämmelserna i 3 § första stycket, till återförsäljare i och för dennes rörelse eller till person eller företag, som använder fisk för yrkesmässig tillverkning eller beredning av varor till avsalu, straffes jämväl förvärvaren med dagsböter.

15 §.

Den som bryter mot förbud, varom i 7 § andra stycket förmäles, straffes med dagsböter eller fängelse i högst sex månader.

Underlåter någon att i anteckningar, varom i 13 § första stycket förmäles, införa uppgift, som bort där införas, straffes, där underlåtenheten är uppsåtlig, med dagsböter eller fängelse i högst sex månader samt eljest med dagsböter.

Inför någon oriktig uppgift i sådana anteckningar, som nyss nämnts, eller lämnar någon oriktig uppgift vid fullgörande av uppgiftsskyldighet, varom i 13 § andra stycket förmäles,

straffes, där den oriktiga uppgiften införts eller lämnats mot bättre vetande, med dagsböter eller fängelse i högst sex månader samt, där så ej är fallet men den som infört eller lämnat uppgiften därvid gjort sig skyldig till grov vårdslöshet, med dagsböter.

16 §.

Den som underlåter att fullgöra vad enligt 13 § andra stycket åligger honom, böte från och med femton till och med trehundra kronor. Jordbruksnämnden må jämväl förelägga honom vite.

Länsstyrelse äger fälla till vite enligt denna paragraf.

17 §.

Upplysning, som inhämtats med stöd av 13 §, må ej yppas i vidare mån än som erfordras för vinnande av det med upplysningens inhämtande avsedda ändamålet. Bryter någon häremot, straffes, där han ej för brottet är underkastad ansvar enligt allmänna strafflagen, med dagsböter.

18 §.

Husbonde ansvarar för sådan i 14 eller 15 § omförmäld förseelse, som begås av hans husfolk eller i hans arbete antagen person, liksom vore förse-

elsen begången av honom själv, såframt ej omständigheterna göra sannolikt, att förseelsen skett utan hans vetskap och vilja.

19 §.

Åtal enligt 14 § andra stycket må av allmän åklagare väckas allenast efter anmälan eller medgivande av jordbruksnämnden.

20 §.

Brott, varom i 17 § förmäles må, där det icke skall straffas enligt allmänna strafflagen, av allmän åklagare åtalas allenast efter angivelse av målsäganden.

21 §.

Jordbruksnämnden äger meddela närmare föreskrifter rörande tillämpningen av denna förordning samt medgiva undantag från de i 3 § givna bestämmelserna.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1952 och gäller till och med den 30 juni 1954. Vad i förordningen stadgas i fråga om åsidosättande av tystnadsplikt samt beträffande annan förseelse, vilken ägt rum under tiden för förordningens giltighet, skall äga tillämpning även efter det förordningen i övrigt upphört att gälla.

Med stöd av äldre bestämmelser meddelade tillstånd att med ensamrätt för försäljning mottaga strömming och sill, som ilandföres utmed viss kuststräcka, skola fortfarande gälla.

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 29 februari 1952.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden DANIELSON, ZETTERBERG, TORSTEN NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, LINGMAN, HAMMARSKJÖLD, NORUP, HEDLUND, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL.

Efter gemensam beredning med cheferna för finans- och handelsdepartementen anmäler statsrådet Hjalmar Nilson *vissa frågor angående reglering av priserna på fisk, m. m.* samt anför därvid följande.

Inledning.

I förordningen den 17 juni 1948 (nr 311) om viss reglering av handeln med fisk, m. m., vilken förordning erhållit fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1952, äro bestämmelser meddelade om handelsreglering — grundad på auktorisation av s. k. producentföreningar — och om prisregleringsavgift på fisk. Enligt kungörelsen den 9 juni 1950 (nr 324) angående allmänt exportförbud med däri genom kungörelsen den 10 november 1950 (nr 576) gjorda ändringar fordras i princip tillstånd av statens jordbruksnämnd för export av fisk och fiskprodukter.

Genom beslut den 8 juni 1951 bemyndigade Kungl. Maj:t statens jordbruksnämnd att för tiden till och med den 30 juni 1952, i huvudsaklig överensstämmelse med de grunder som angivits i proposition nr 81 till 1951 års riksdag samt jordbruksutskottets utlåtande nr 40/1951, anordna reglering av priserna på fisk samt av exporten av fisk av vissa slag ävensom förordna om upptagande av prisregleringsavgift å fisk enligt 5 § nyssnämnda förordning. I samma beslut föreskrev Kungl. Maj:t, att de lån å 500 000, 2 500 000 och 500 000 kronor som Kungl. Maj:t genom särskilda beslut år 1946 beviljat de tre s. k. prisregleringsföreningarna, nämligen Ostkustfisk, centralförening u. p. a., Västkustfisk, förening u. p. a. och Sydkustfisk, förening u. p. a., skulle få innehavas räntefritt jämväl för tiden den 1 juli 1951—den 30 juni 1952 såvitt gällde lånens halva belopp samt att lånen till återstående del under nämnda tid skulle löpa med 3,5 procent ränta. Kungl. Maj:t föreskrev vidare, att kostnaderna för kvalitetskontroll vid export av fisk och fiskprodukter skulle, i den mån de icke täcktes av exportörernas kontrollavgifter, bestridas av medel, som stode till förfogande för fiskprisregleringsverksamheten.

I skrivelse den 29 januari 1952 har *statens jordbruksnämnd* framlagt förslag rörande pris- och exportregleringen på fisk efter den 30 juni 1952 m. m. Nämnden har anmält, att den i förevarande frågor dels haft överläggningar med nämndens råd i fiskregleringsfrågor, dels samrätt med *statens priskontrollnämnd* och *fiskeristyrelsen*. Därvid ha nämndens synpunkter och förslag i sak biträts.

Jordbruksnämnden har vidare i skrivelse den 12 februari 1952 framlagt förslag till vissa ändringar i förordningen den 17 juni 1948 om reglering av handeln med fisk, m. m.

Prisregleringen m. m.

Innebörden av den nu tillämpade regleringen av priserna på fisk. Prisregleringen innebär i huvudsak att jordbruksnämnden, i samråd med statens priskontrollnämnd, för västkusten och sydkusten efter överläggningar med fiskareorganisationerna därstädes fastställer minimipriser på de viktigaste fiskslagen. Beträffande ostkusten har föreningen Ostkustfisk medgivits rätt att utan nämndens hörande fastställa partinoteringar på färsk och frusen strömming. Regleringen förutsätter vidare att fisk, för vilken minimipriser eller garantipriser icke kunna utfås, övertages såsom överskott och nyttiggöres av vederbörande regleringsförening. Till denna verksamhet erhålla föreningarna av jordbruksnämnden vissa statliga bidrag, beträffande strömming prisutjämningsmedel och i övrigt s. k. pristillägg. Bidragen utgå för närvarande i princip oberoende av sättet för fisköverskottets tillvaratagande, dock med vissa inskränkningar beträffande exporten. Ett bemyndigande för jordbruksnämnden att utvidga prisregleringen å strömming till foder- och konservströmming har hittills icke behövt tagas i anspråk. Vad angår en tidigare ifrågasatt prisreglering på torsk på ostkusten norr om Blekinge enligt det på väst- och sydkusten gällande systemet pågå för närvarande inom föreningen Ostkustfisk vissa undersökningar beträffande möjligheterna för en dylik prisreglering.

Kostnaderna för prisregleringen täckas i första hand av prisregleringsavgifter. Dessa utgå för svenskfångad fisk med fem procent av inköpssumman för fisk, som ilandföres å västkusten och på sydkusten, samt med fyra öre per kilogram för strömming. För färsk och frusen saltvattensfisk, som importeras till riket, utgör regleringsavgiften fem procent av fiskens värde på införselorten. Regleringsavgift upptages även på beredd importsill. Sistnämnda avgift utgår med fyra procent av fiskens värde å införselorten.

Prisregleringsföreningarnas behov av rörelsemedel täckes till stor del av de förut omfördälda statslånen. Föreningen Västkustfisk och föreningen Sydkustfisk åtnjuta enligt Kungl. Maj:ts beslut den 9 maj 1947 och den 9 juni 1950 därutöver rätt att i riksbanken mot sedvanlig ränta utbekomma lån å belopp av intill 2 500 000 respektive 2 000 000 kronor.

Jordbruksnämndens framställningar. Jordbruksnämnden ger i sin skrivelse den 29 januari 1952 inledningsvis en översikt av fångst- och prisutvecklingen inom fisket samt lämnar i anslutning därtill vissa uppgifter angående exporten av fisk och fiskprodukter, fiskkonsumtionen inom landet och prisutvecklingen för fiskets förnödenheter.

Vad först *fångstutvecklingen* beträffar anför nämnden, bland annat, att för det svenska havsfisket fångstkvantiteten år 1951, enligt hittills för nämnden tillgängliga statistiska uppgifter, beräknas komma att något överstiga fångstmängden år 1950 och ligga vid omkring 180 miljoner kilogram. Fångstvärdet, som år 1950 enligt preliminära uppgifter utgjorde cirka 100 miljoner kronor, torde år 1951 komma att uppgå till inemot 115 miljoner kronor.

Till belysande av *fiskprisernas utveckling* har jordbruksnämnden upprättat en tablå över de genomsnittliga fiskarepriserna samt minimipriserna på fisk under tiden juli 1947—september 1951. Priserna i denna tablå, vilken såsom *bilaga 1* torde få fogas till detta protokoll, avse västkustfisk samt torsk och sill vid sydkusten ävensom partipriserna på strömming i Stockholm, allt kvartalsvis.

Beträffande den prisutveckling, som belyses av tablå, anför jordbruksnämnden följande.

För såväl väst- som sydkusten har en avsevärd höjning skett av genomsnittspriserna på fisk under de tre första kvartalen 1951 jämfört med motsvarande kvartal 1950. För västkustens vidkommande kan en prisstegring redovisas redan under tredje kvartalet 1950, jämfört med motsvarande kvartal 1949, medan på sydkusttorsk och sydkustsill en prishöjning skett först under fjärde kvartalet 1950 respektive första kvartalet 1951.

Minimipriserna ha, såsom tablå utvisar, under det gångna året undergått vissa höjningar, vilka föranletts av, bland annat, ökade kostnader för fisket och av den allmänna fördyringen av levnadsomkostnaderna. Under december 1951 ha, i anslutning till överläggningar mellan representanter för fiskarens organisationer och för myndigheterna, ytterligare höjningar skett av minimipriserna på västkustsill samt på torsk och sill på sydkusten. Av västkustfiskarena begärd höjning av minimipriserna på övriga fiskslag är beroende av fortsatta förhandlingar, vilka avses skola upptagas inom den närmaste tiden.

Under det gångna året ha fångstbegränsningar upprätthållits på västkustsill och på makrill samt tidvis även på strömming. På sydkusttorsk har någon fångstransonering däremot ej behövt genomföras under 1951.

Jordbruksnämnden upplyser, att *exporten av fisk och fiskprodukter*, inklusive den utrikes ilandföringen, beräknas ha under år 1951 ganska avsevärt överstigit exporten år 1950. Sålunda har exporten år 1951 utgjort 73,1 miljoner kg till ett värde av 48,1 miljoner kronor, medan motsvarande siffror för 1950 utgjorde 63,7 miljoner kg och 39,4 miljoner kronor. I samband härmed påpekar nämnden, att ilandföringen av fisk i utlandet år 1951 minskat med omkring 4,5 miljoner kg.

För år 1951 anser sig jordbruksnämnden kunna räkna med ungefärligen samma *fiskkonsumtion* som under år 1950. Enligt konsumtionsundersök-

ningar, som utförts inom nämnden, redovisas för sistnämnda år en konsumtion av fisk och fiskprodukter, som efter avdrag av svinn uppgick till 110 miljoner kg mot 114 miljoner kg för år 1949.

Beträffande *prisutvecklingen för fiskets förnödenheter* framhåller jordbruksnämnden, att ytterligare prisstegringar under det senaste året skett på flera viktigare förnödenheter. Sålunda har priset på motorbrännolja stigit från 22 öre per liter (i 0-zon) i början av 1951 till 23 öre per liter. Priset på 45-kilos fisklådor, vilket för ett år sedan var 2 kronor 40 öre per styck, är nu uppe i 3 kronor 75 öre per styck. Samtidigt ha dock även prissänkningar skett under år 1951, nämligen på vissa vanliga slag av fiskredskap. De genomsnittliga priserna år 1951 på fiskredskap ligga emellertid avsevärt över motsvarande priser för år 1950 och prisstegringen utgör mellan 25 och 50 procent.

I anslutning till redogörelsen för prisutvecklingen för fiskets förnödenheter anför jordbruksnämnden, att utvecklingen av kostnaderna inom fisket under det gångna året undersökts. Sålunda har material införskaffats och sammanställts för belysande av kostnadsutvecklingen inom såväl väst- som sydkustfisket mellan åren 1950 och 1951. Resultatet av undersökningarna utvisar, att produktionskostnaderna inom fisket stigit starkt under år 1951, jämfört med år 1950. Vidare ha fiskareorganisationerna på väst- och ostkusten företagit undersökningar av fladenfiskets respektive strömmingsfiskets lönsamhet för år 1950. Inom nämnden ha slutligen, i likhet med tidigare år, sammanställningar gjorts av visst självdeklarationsmaterial för belysande av inkomst- och kostnadsutvecklingen inom fisket. Resultatet av dessa sammanställningar, vilka avse förhållandena 1949, ger enligt nämnden vid handen, att inkomstläget försämrats jämfört med läget år 1948. Deklarationsmaterialet är emellertid för närvarande i vissa delar behäftat med bristfälligheter, ej minst i fråga om urvalet av de i undersökningarna ingående yrkesfiskarena. Nämnden tillägger att den under hand inhämtat att statistiska centralbyrån, vilken av nämnden övertagit bearbetningen av ifrågavarande material, redan igångsatt förarbeten för en omläggning av undersökningarna.

I fråga om *det ekonomiska resultatet av statens hittillsvarande verksamhet beträffande prisregleringen å fisk* hänvisar jordbruksnämnden till en inom nämnden upprättad tablå, vilken torde få bifogas detta protokoll såsom *bilaga 2*. Av denna framgår, bland annat, att på prisregleringsverksamheten per den 1 januari 1952 föreligger en behållning av inmot 2,3 miljoner kronor, medan behållningen ett år tidigare utgjorde ej fullt 1,3 miljoner kronor. Att behållningen i prisregleringskassan ökat anges huvudsakligen bero på att avsättningsförhållandena för fisk, närmast i fråga om exporten, under det gångna året varit relativt gynnsamma. Utbetalningarna av pristillägg och prisutjämningsmedel för fisköverskott ha därför icke blivit av samma storleksordning som under år 1950. Härtill kommer enligt nämnden att inkomsterna av regleringsavgifter år 1951 ökat ej obetydligt jämfört med nästföregående år, framför allt på grund av att området för avgiftsbelägg-

ningen utvidgats att omfatta även islandssill samt norsk stor- och vårsill. Av tablån framgår vidare, att för väst- och ostkustens prisregleringsområden utgifterna vid årsskiftet i form av pristillägg m. m. överstiga summan av inom områdena influtna regleringsavgifter med omkring 165 000 respektive 765 000 kronor, medan sydkustens prisregleringsområde däremot uppvisar en behållning av inemot 180 000 kronor. För att i möjligaste mån utjämna den skillnad, som de senaste åren förelegat mellan avgiftsbeloppet från strömmingsregleringen och utgifterna för samma reglering, har nämnden emellertid, såsom framgår av det föregående, från och med den 1 december 1951 höjt regleringsavgiften på strömming till 4 öre per kilogram.

Nämnden betecknar de tre prisregleringsföreningarnas ekonomiska ställning såsom relativt tillfredsställande. Föreningarna Ostkustfisk och Sydkustfisk innehade vid årsskiftet endast obetydliga varulager, medan föreningen Västkustfisk redovisar ett ganska betydande lager av huvudsakligen salt sill. Samtliga föreningar redovisa vid årsskiftet tillgångar överstigande föreningarnas skulder.

Jordbruksnämnden behandlar här efter *frågan om fortsatt handels- och prisreglering på fisk efter utgången av innevarande budgetår*. Nämnden uppvisar därvid att den haft överläggningar med representanter för vederbörande fiskareorganisationer samt för sammanslutningar av fiskhandlare och saltsillhandlare m. fl., varvid dessa beretts tillfälle att anföra sina synpunkter på frågan. Överläggningar ha därjämte ägt rum med nämndens råd i fiskregleringsfrågor.

Rörande vad som förekommit vid dessa överläggningar anför jordbruksnämnden till en början, att det från fiskareorganisationernas sida framhållits, att behov föreligger av en fortsatt prisreglering på fisk. Liksom tidigare har uttryckts tillfredsställelse med det hittills tillämpade regleringssystemet och förordats en fortsatt prisreglering efter i huvudsak oförändrade grunder. Dessa innebära, bland annat, att nämnden, om förutsättningar härför föreligga, äger rätt att dels utvidga prisregleringen att omfatta foder- och konservströmming samt på sydkusten ilandförd makrill, horngädda och skrubba, dels ock genomföra prisreglering på torsk på ostkusten norr om Blekinge enligt det på väst- och sydkusten gällande systemet.

Föreningen Ostkustfisk har anhållit, bland annat, att medel genom anslag på riksstaten skola ställas till förfogande för en höjning av garantipriserna på strömming samt för genomförande av prisreglering på torsk ilandförd norr om Blekinge. Prisregleringsföreningarna ha vidare hemställt, att de statslån de erhållit under nästkommande budgetår skola få åtnjutas räntefritt till lånens fulla belopp och att i detta avseende en återgång sålunda skall ske till vad som gällde under budgetåret 1950/51. Som grund för denna hemställan har åberopats dels att statsverket räntefritt disponerar i regleringskassan kvarstående behållningar och dels att ökade anspråk i form av höjda garantipriser kunna komma att ställas på föreningarna. I anslutning härtill ha prisregleringsföreningarna uttalat, att det knappast är

möjligt för dem att påbörja amorteringen av statslånen under nästa budgetår, enär någon skattelättnad ej medgetts för hos föreningarna uppkommande årsvinst. Vad angår handelsregleringen på fisk ha fiskareorganisationerna enhälligt tillstyrkt en förlängning av gällande förordning i ämnet. Föreningen Ostkustfisk har anhållit att ifrågavarande förordning skall förlängas till och med den 30 juni 1957. Sistnämnda förening har dessutom hemställt om viss utvidgning av förordningens ansvarsbestämmelser.

Jordbruksnämnden anför vidare, att även färskfiskhandels representanter i stort sett, liksom tidigare, vitsordat lämpligheten av det nuvarande prisregleringssystemet. Däremot ha de i princip motsatt sig yrkandet från fiskarehåll om en förlängning av förordningen om reglering av handeln med fisk och om fortsatt giltighet av de auktorisationer som meddelats producentföreningarna på ostkusten. I sistnämnda hänseende ha emellertid fiskhandels representanter i jordbruksnämndens råd väckt förslag om att en statlig utredning borde närmare granska producentföreningarnas verksamhet och utreda behovet av fortsatta auktorisationer. I avvaktan på det resultat en dylik utredning kan komma till ha de icke velat motsätta sig, att de för producentföreningarna meddelade tillstånden förlängas att gälla under nästa budgetår. Från saltsillhandlarehåll har framhållits betydelsen av att, bland annat, priser och fångstbegränsningar anpassas efter marknadsförhållandena.

För egen del anför jordbruksnämnden, att den finner övervägande skäl tala för att det nuvarande systemet för prisregleringen på fisk skall bibehållas jämväl under budgetåret 1952/53. Nämnden framhåller att även om produktions- och avsättningsförhållandena ha varit relativt gynnsamma under det gångna året, har behov dock förelegat av visst prisstöd för fiskarna med hänsyn, framför allt, till den fortgående prisstegringen på fiskets förnödenheter och till den allmänna fördyringen. Minimipriserna synas effektivt ha bidragit till att hålla priserna på fisk uppe på en högre nivå än den marknadsmässigt betingade. En avveckling av prisstödet skulle därför med all sannolikhet få till följd en ur fiskarens synpunkt ej skäligen sänkning av genomsnittspriserna på fisk. Prisregleringen har vidare alltså medverkat till en utjämning av de förluster, som eljest kunna drabba enskilda fiskare i överskottssituationer.

Jordbruksnämnden framhåller även vikten av att försiktighet iakttages vid ransonering eller annan reglering av fångsterna så att ett rationellt bedrivande av fisket icke motverkas. Det är vidare enligt nämndens uppfattning i nuvarande läge angeläget med återhållsamhet i fråga om nybeställningar av fiskebåtar. Nämnden tillägger, att den uppmärksammat att under den senaste tiden en påtaglig tendens till dylik återhållsamhet gjort sig gällande och att den förutsätter att även i fortsättningen en viss försiktighet skall iakttagas i förevarande hänseende.

Vad angår avsättningen av fisk på den inhemska marknaden anför jordbruksnämnden, att under de senaste åren ansträngningar gjorts för att öka fiskkonsumtionen inom landet. Sålunda ha åtgärder vidtagits för ett

ökat tillhandahållande av en mera lagringsduglig vara, speciellt färsk och frusen torskfilé. Vidare har eftersträfvats en förbättring av kvaliteten på fisk genom att förefintliga möjligheter i viss utsträckning utnyttjats för att förkorta tiden mellan ilandföringen av fisk och försäljningen. Åtgärder av hithörande slag, vilka möjliggöra en mera regelbunden tillförsel av fisk till jämnare priser och bättre kvalitet, äro enligt nämnden av stor betydelse. Fortsatt uppmärksamhet bör därför ägnas dessa frågor. Nämnden påpekar även, att från fiskets och fiskhandelns organisationer betonats angelägenheten ur avsättnings synpunkt av att lämpliga transportmedel i erforderlig omfattning samt goda kommunikationsförbindelser — ej minst i fråga om järnvägarna — finnas för befraktning av fisk.

Jordbruksnämnden understryker vidare att vid bedömandet av avsättningsfrågan framför allt måste beaktas, att det svenska havsfisket, särskilt västkustfisket, i hög grad är beroende av exporten. Utfallet av exporten bidrager därför i ej oväsentlig mån till det svenska fiskets lönsamhet. Enligt nämndens åsikt torde det senaste årets goda exportkonjunkturer komma att bestå under innevarande år. Vissa tendenser till importrestriktioner ha emellertid gjort sig gällande, vilka kunna komma att försvåra avsättningen på exportmarknaden. Särskilt nämnes i detta sammanhang, att i Frankrike redan genomförts och i Storbritannien ifrågasatts vissa mera genomgripande begränsningar i fråga om importen av fisk. Dylika åtgärder kunna enligt nämnden med stor sannolikhet få till följd, att konkurrensen på för Sverige mera betydelsefulla avnämareländer skärpes med ty åtföljande vikande exportpriser.

Med hänsyn till prisregleringsverksamhetens omfattning tillstyrker jordbruksnämnden, att regleringsföreningarna jämväl under nästa budgetår skola få disponera hela det dem tillerkända statliga lånekapitalet, däribland den föreningen Västkustfisk och föreningen Sydkustfisk beviljade riksbankskrediten. Plan för de egentliga lånens amortering anses böra fastställas först längre fram, sedan föreningarna själva hunnit bilda för rörelsens drivande erforderligt kapital.

Angående denna kapitalbildning anför nämnden följande.

Prisregleringsföreningarna ha framhållit, att möjligheterna för en dylik kapitalbildning skulle komma att avsevärt underlättas, därest prisregleringsföreningarna kunde beredas någon lättnad i beskattningen för hos dem uppkommande årsvinst. I samband härmed ha förslag väckts om att antingen i beskattningshänseende en utjämning finge ske av föreningens eventuella vinster och förluster, så att dessa fördelades över en längre tidsperiod, exempelvis 5 år, eller att skattefrihet borde medgivas för sådan del av förenings årsvinst, som användes för amortering av det egentliga statslånet. Jordbruksnämnden vill i detta sammanhang erinra om att statens livsmedelskommission i yttrande över 1945 års fiskeriutrednings betänkande förordat skattefrihet åt prisregleringsföreningarna för hos dem möjligen uppkommande årsvinst, samt att departementschefen i proposition nr 173 till 1949 års riksdag rörande förslag till ändrade regler angående avdragsrätt och skatteplikt för medlemsavgifter vid inkomsttaxeringar icke ansett sig kunna förorda att skattefrihet eller uppskov med beskattningen med-

gåves i här ifrågavarande fall. I likhet med livsmedelskommissionen anser nämnden, att skattefrihet bör medgivas för regleringsföreningarnas vinster, då föreningarna, bland annat, fullgöra statliga uppgifter i prisreglerande syfte samt ett indragande av föreningarnas vinster till det allmänna endast föranleder, att ökade anspråk från föreningarnas sida ställas på statliga bidrag till prisregleringen. Mot bakgrunden härav vill nämnden instämma i föreningarnas förslag om genomförandet av lättnader i beskattningen av föreningarnas vinster.

Vad beträffar den av regleringsföreningarna begärda räntefriheten anför jordbruksnämnden, att nämndens råd enhälligt förordnat, att för nästa budgetår räntefrihet skall utverkas för statslånen till deras fulla belopp. Nämnden förklarar sig icke ha något att erinra emot att så sker. I den mån emellertid en dylik förmån icke anses kunna beviljas, hemställer nämnden, att prisregleringsföreningarna även under nästa budgetår skola vara befriade från att betala ränta på lånens halva belopp.

Vad angår *medelsbehovet för den fortsatta utbetalningen av pristilllägg och prisutjämningsbidrag* uttalar jordbruksnämnden att prisregleringen i princip bör vara självförsörjande, d. v. s. den bör handhas så att utgifterna för densamma täckas av regleringsavgifter ävensom av det till prisregleringen överförda beloppet från clearingkassan för fisk. I överensstämmelse härmed finner nämnden det icke påkallat att nu ifrågasätta anslag på riksstaten för prisreglering på fisk. Vid ändrade förhållanden kunna emellertid sådana svårigheter eventuellt uppstå, att för regleringsverksamhetens upprätthållande ekonomiskt stöd erfordras även i annan form än genom upptagande av prisregleringsavgifter.

Jordbruksnämnden behandlar även *frågan om förlängning av förordningen om viss reglering av handeln med fisk, m. m.*

Enligt nämndens åsikt bör förordningen bibehållas i huvudsak oförändrad även efter utgången av innevarande budgetår. Nämnden erinrar, att Kungl. Maj:t ännu icke med stöd av nu ifrågavarande förordning lämnat ekonomisk förening tillstånd att med ensamrätt mottaga fisk från fiskare för försäljning. Ansökningar om dylikt tillstånd ha inkommit endast från vissa fiskförsäljningsföreningar på ostkusten, vilka ansökningar äro antingen beroende av Kungl. Maj:ts prövning eller föremål för vidare utredning. Vad angår de med stöd av äldre bestämmelser meddelade tillstånden för producentföreningar på ostkusten att med ensamrätt för försäljning mottaga strömming anser nämnden — i likhet med tidigare livsmedelskommissionen — det böra principiellt övervägas, huruvida icke det nuvarande systemet för reglering av strömmingshandeln skulle kunna avvecklas med hänsyn till, bland annat, att producentföreningarna i allmänhet redan vunnit för sina uppgifters fullgörande erforderlig stadga. Enär emellertid från fiskhandelsrepresentanter i nämndens råd väckts förslag om att 1951 års fiskhandelsutredning skulle företaga en undersökning angående producentföreningarnas verksamhet och behovet för föreningarna av fortsatta tillstånd, förordar nämnden att tillstånden skola förlängas att gälla i avvaktan på resultatet av

ifrågavarande undersökning. Nämnden säger sig under hand ha erfarit, att 1951 års fiskhandelsutredning beslutat att verkställa en dylik undersökning. I anslutning härtill föreslår nämnden, att förordningens giltighetstid skall förlängas att gälla tills vidare till och med den 30 juni 1954.

Slutligen föreslår jordbruksnämnden i sina båda skrivelser *vissa ändringar i förordningen om viss reglering av handeln med fisk, m. m.*

Jordbruksnämnden hemställer sålunda, att prisregleringsavgift för importfisk regelmässigt skall uppbäras av tullverket i stället för att insändas direkt till nämnden. Vidare föreslår nämnden, att bestämmelserna om skyldighet att erlægga prisregleringsavgift på svenskfångad fisk skola ändras så, att säljaren ålägges att betala avgiften för fisk, som ilandföres och försäljes av person eller företag, som yrkesmässigt bedriver handel med fisk. Till stöd för dessa ändringsförslag anför jordbruksnämnden i huvudsak följande.

För importfisk skall prisregleringsavgift erläggas i samband med införseln. Inbetalning av regleringsavgifterna sker, såväl för svenskfångad fisk som för importfisk, genom insättning på jordbruksnämndens postgirokonto för fiskregleringsavgifter. Inom nämnden har undersökts möjligheten av att förenkla uppbörden av regleringsavgifterna för importfisk. Därvid har nämnden funnit att ett överflyttande av uppbörden på tullverket skulle, bland annat, innebära en rationalisering av kontrollen rörande dessa avgifter. Sålunda skulle importlicensgivningen kunna slopas för vissa fiskslag, vilka äro frilistade men för vilka licenstvangen bibehållits på grund av det nuvarande systemet för avgifternas inbetalande. Prisregleringsavgift för importfisk skulle vidare, därest uppbörden överflyttades till tullverket, komma att uppbäras redan vid förtullningen av den importerade varan i stället för, såsom nu är fallet, först sedan licenserna utnyttjats eller deras giltighetstid utgått. Även från importörhåll har man uttalat sig för ett överflyttande på tullverket av uppbörden av regleringsavgifterna på importfisk. Enligt upplysningar, som under hand inhämtats från tullverket, torde hinder icke möta mot att ifrågavarande avgifter uppbäras och redovisas genom tullverkets försorg i likhet med vad fallet är beträffande införselavgifter (SFS 379/1951). Möjlighet bör finnas för jordbruksnämnden att för särskilda fall bestämma att avgift för importerad fisk skall uppbäras i den ordning, som gäller för svenskfångad fisk, exempelvis för importfisk, som införes för försäljning på kommunal fiskauktion.

Regleringsavgift för fisk, som icke är importerad, skall erläggas i samband med första försäljningen av fisken samt gäldas av köparen. Endast för fisk, som annorledes än å kommunal fiskauktion försäljes för förbrukning i köparens hushåll, skall avgiften betalas av säljaren. Denna föreskrift har tillkommit av lämplighetsskäl och för att arbetet med avgiftskontrollen skall kunna fullgöras utan alltför stora kostnader. För närvarande är kontrollverksamheten begränsad till att omfatta i huvudsak kustgrossisternas inköp av fisk direkt från fiskare. Det förhållandet att, särskilt på sydkusten, ett flertal partifiskhandlare äro ägare helt eller delvis av en eller flera fiskebåtar kan emellertid få till följd, att betalningsskyldigheten för avgifterna överflyttas från handlandena till de företag (företrädesvis inlandsgrossister), som inköpa sin fisk av dessa. Så blir fallet, om fisket bedrivs av partihandlaren med tillhjälp av i dennes tjänst anställda fiskare. Partihandlaren äger då fisken redan vid ilandföringen, varför första försäljningen äger rum

först då fisken av partihandlaren försäljes till detaljhandlare eller andra kunder. Skyldigheten att erlägga avgift skulle därför enligt nuvarande regler ävila dessa kunder. En dylik överflyttning av betalningsskyldigheten skulle innebära, att kontrollverksamheten måste utsträckas till inlands-grossister och fiskdetaljhandlare med fördyrade kontrollkostnader såsom följd och till olägenhet för en effektiv kontroll över att regleringsavgifterna behörigen erläggas. Med anledning härav hemställer jordbruksnämnden, att säljaren skall åläggas att betala prisregleringsavgift för svenskfångad fisk, som ilandföres och försäljes av person eller företag, som yrkesmässigt bedriver handel med fisk.

Jordbruksnämnden erinrar vidare om att statens livsmedelskommission i skrivelse den 14 februari 1950 föreslog att förordningens ansvarsbestämmelser skulle ändras så att, på anmälan eller efter medgivande av kommissionen, rättsligt inskridande skulle kunna ske icke blott, såsom nu är fallet, gentemot den, som överlåter handelsreglerad fisk i strid mot gällande föreskrifter, utan även gentemot den som utan att vara därtill berättigad inköper handelsreglerad fisk direkt från fiskare. Departementschefen anförde i propositionen nr 202/1950 att en sådan utvidgning av ansvarsbestämmelserna icke syntes erforderlig. Med anledning av en framställning i saken från föreningen Ostkustfisk hemställer nämnden emellertid nu, att Kungl. Maj:t måtte vidtaga åtgärder för genomförande av den ändring av förordningens ansvarsbestämmelser, som livsmedelskommissionen tidigare föreslagit. Enligt jordbruksnämnden bör emellertid det av livsmedelskommissionen föreslagna straffansvaret för förvärvare begränsas så, att det blott skall gälla den som driver yrkesmässig verksamhet.

Under hänvisning till vad sålunda anförts hemställer jordbruksnämnden, bland annat, att Kungl. Maj:t skall meddela beslut i fråga om prisregleringen på fisk under budgetåret 1952/53 i huvudsaklig överensstämmelse med vad nämnden föreslagit.

Regleringen av exporten av fisk, m. m.

I sin framställning erinrar jordbruksnämnden om att det för export av fisk och fiskprodukter i princip fordras licens av jordbruksnämnden [kung. den 9 juni 1950 (nr 324) angående allmänt exportförbud; ändrad genom kung. nr 576/1950]. Fisk och fiskprodukter äro emellertid sedan den 1 december 1950 upptagna bland de varuslag, som äro föremål för s. k. villkorlig exportfrilistning. Detta innebär att de under vissa förutsättningar tills vidare få exporteras utan särskild licens till länder och valutaområden inom det s. k. OEEC-blocket och dessutom till samtliga länder i Nord-, Mellan- och Sydamerika med undantag numera av Argentina. Bland de förutsättningar, som jordbruksnämnden uppställt för frilistningen, märkas dels att den får utnyttjas endast av affärsföretag, som är infört i svenskt firma-, förenings- eller aktiebolagsregister, dels att fisk, som exporteras, skall vara inköpt enligt gällande bestämmelser om reglering av handeln med fisk samt

om prisreglering beträffande fisk, dels att företag som önskar utnyttja frilistningen låter hos jordbruksnämnden registrera en förbindelse om iakttagande av de för licensfriheten uppställda villkoren.

Jordbruksnämnden anför vidare att den i sådana frågor om export av fisk och fiskprodukter, som äro av intresse för hela den svenska fiskerinäringen eller eljest av mera allmän betydelse, inhämtar uttalande från det så kallade *fiskeexportrådet*. Härom anför nämnden följande.

Fiskeexportrådet består av representanter för de olika fiskeexportintressena — fiskarena, färskfiskhandlarna, salteriföretagen och konservindustrien — på västkusten (Bohuslän, Västergötland och Halland), sydkusten (Skåne och Blekinge) samt ostkusten (de östra kustlandskapen i övrigt).

Fiskeexportrådet kallas av nämnden till sammanträde, bland annat, för att utröna olika exportönskemål inför förestående handelsavtalsförhandlingar, diskutera fördelning mellan olika kustområden av redan erhållna exportkontingenter i handelsöverenskommelser mellan Sverige och länder, där importen av fisk och fiskprodukter är centraliserad, och rådgöra om olika möjligheter att främja och stödja fiskeexporten i allmänhet. Ett behov har förelegat av regelbundet återkommande sammanträden för behandling av uppkommande spörsmål.

Exporten till länder med centraliserad import har koncentrerats till vissa organ, vilka under särskilda förutsättningar tillerkänts ensamrätt till exportlicenserna på ifrågavarande länder. Beträffande dessa organs sammansättning och de förutsättningar, som gälla för att exportlicenserna skola förbehållas dem, anför jordbruksnämnden följande.

För fisk från västkusten med undantag av skarpsill och de fiskslag i övrigt, som nämnden kan komma att bestämma, utställas exportlicenser för närvarande endast på Västkustfisk, förening u. p. a. Såsom villkor för att föreningen ensam erhåller licenserna gäller, att föreningen skall, på sätt nämnden godkänner, bereda den enskilda exporthandeln (färskfiskhandeln och salteriföretagen) tillfälle att deltaga vid förhandlingar om avslut med den utländska köparen och i leveranserna på träffat avslut. När det gäller export av salt sill sker samverkan mellan fiskare och exporthandel inom ett särskilt organ, kallat Exportutskottet för svensk saltsill. I detta fall utställs exportlicens på föreningen Västkustfisk för exportutskottets räkning. Frågan om en fastare organisationsform för samarbetet mellan de olika exportintressena synes efter de överläggningar, som ägt rum med berörda parter, för närvarande icke vara aktuell.

För fisk från sydkusten med undantag för fiskslag, som nämnden kan komma att bestämma, beviljas under vissa förutsättningar exportlicenser tills vidare uteslutande den av fiskare och handel för den ifrågavarande exporten med nämndens godkännande bildade föreningen Sydsvensk exportfisk, förening u. p. a. Som förutsättning för att föreningen skall åtnjuta ensamrätt till licenser har bland annat föreskrivits, att föreningen och dess verksamhet skall vara underkastad jordbruksnämndens överinseende och att dess styrelse skall ha en opartisk ordförande, utsedd av nämnden. Vidare skall föreningens verksamhet bedrivas efter vissa av jordbruksnämnden godkända riktlinjer och föreningen skall vara skyldig att ställa sig till efterrättelse de beslut rörande medlemskap, styrelsens sammansättning, kvoteringar, stadgar, vinstutdelning och dylikt, som kunna komma att meddelas av nämnden.

Allmänt har stadgats skyldighet för exportorganen att tillse, att alla berättigade intressen av att deltaga i exporten bli tillgodosedda och att exporten, om det befinnes nödvändigt, fördelas mellan exportörerna enligt grunder som fastställas av nämnden. Vidare har förutskickats, att företagen, om nämnden så finner angeläget, skola (exempelvis genom att utlysa särskilda exportauktioner) öppna möjligheter för exportörerna att inbördes tävla om exportleveranserna.

Jordbruksnämnden framhåller att behovet av ett organ motsvarande det så kallade fiskexportrådet och av en centralisering av fiskexporten till särskilda organ, såvitt gäller länder med centraliserad import, har dokumenterats vid upprepade tillfällen även under det gångna året. Enligt nämndens mening är det, om exportmöjligheterna skola kunna tillvaratagas rationellt, oundgängligen erforderligt att exporten även i fortsättningen skall kunna regleras i den omfattning som nu tillämpas.

Nämnden behandlar därefter den i propositionen nr 81/1951 berörda frågan om inrättande av en till nämnden knuten *befattning för stödjande av fiskexporten*. Nämnden erinrar därvid om att Kungl. Maj:t, därest inom fiskerinäringen verksamma organisationer och företag kunnat enas om att anställa en gemensam sådan befattningshavare, haft befogenhet att för budgetåret 1951/52 lämna bidrag med 25 000 kronor ur clearingkassan för fisk. Detta bidrag har emellertid icke kunnat tagas i anspråk, enär de berörda organisationerna och företagen icke ansett sig kunna ställa de i övrigt erforderliga medlen till förfogande. Nämnden erinrar vidare om att vid årets riksdag väckts förslag (motionerna nr I: 45 och II: 44) om inrättande från och med den 1 juli 1952 av en befattning som fiskeriattaché och om anvisande för budgetåret 1952/53 av erforderligt anslag till bestridande av kostnaderna för en sådan befattning. I anslutning till det anförda hemställer nämnden, att, därest förslaget om inrättande av en fiskeriattaché-tjänst icke bifalles av riksdagen, ett belopp av 75 000 kronor, varav 35 000 kronor från clearingkassan för fisk och 40 000 kronor från reservationsanslaget till Främjande av beredning och avsättning av fisk m. m., skall ställas till förfogande för bestridande av kostnaderna för inrättande av en befattning för stödjande av fiskexporten. Till stöd för sitt förslag har nämnden anfört i huvudsak följande.

Frågan om inrättande av en till nämnden knuten befattning för stödjande av fiskexporten har under det gångna året varit föremål för ytterligare överläggningar med berörda parter. Härvid har framkommit, att man inom fiskerinäringen alltjämt är av den bestämda uppfattningen, att en dylik befattning skulle vara till stor nytta för exporten. Bland annat har framhållits, att innehavaren av befattningen i hög grad skulle kunna bidra till undanröjande av inom olika länder uppställda administrativa importhinder ävensom till skapande av nya eller vidgade förutsättningar för avsättningen av svensk fisk utomlands. I detta sammanhang har särskilt pekats på de restriktiva importregleringar, som under den senaste tiden genomförts eller ifrågasatts i vissa länder, däribland Frankrike och Storbritannien. Nämnden erinrar vidare om att de förhandlingar, som nyligen förts i London med representanter för de fiskexporterande länderna, resulterat i överenskom-

melse om tillsättande av en kommitté bestående av experter från olika länder på fiskets område. Ovannämnda befattningshavare skulle enligt nämndens uppfattning bland annat kunna företräda landets intressen i en dylik kommitté.

De i fiskeexportrådet ingående representanterna för exportnäringen ha — under hänvisning till att i Danmark och Norge så kallade fiskeriattachéer helt avlönas av statsmedel — förklarat att det i vart fall under nuvarande förhållanden, då stigande svårigheter på vissa exportmarknader gjorde sig gällande, finge anses ankomma på det allmänna att helt bekosta ifrågavarande tjänst. Exportrådet har i överensstämmelse härmed uttalat, att hela kostnaden för den så kallade fiskexportmannen borde bestridas av statsmedel. Dessa skulle lämpligen kunna utgå dels ur reservationsanslaget till Främjande av beredning och avsättning av fisk m. m. och dels ur clearingkassan för fisk. Kostnaderna ha därvid beräknats till omkring 75 000 kronor per år, varav omkring 25 000 kronor till lön, 20 000 kronor till traktement samt återstoden till resor och expenser.

Jordbruksnämnden framlägger slutligen förslag i fråga om bestridande av kostnaderna för *kvalitetskontroll vid export av fisk och fiskprodukter* under nästa budgetår. Nämnden erinrar därvid om att Kungl. Maj:t dels den 8 juni 1951 beslutat att ifrågavarande kostnader under innevarande budgetår, i den mån de icke täckas av exportörernas kontrollavgifter, skola bestridas av medel som stå till förfogande för fiskprisregleringsverksamheten, dels efter framställning av jordbruksnämnden sedermera genom beslut den 5 oktober 1951 medgivit, att nämnda kostnader, dock endast i den mån de icke täckas av exportörernas kontrollavgifter, ävensom kostnaderna vid beredning och inläggning av salt strömming, avsedd för försäljning inom riket, skola till ett belopp av högst 95 000 kronor bestridas ur clearingkassan för fisk. Jordbruksnämnden förklarar sig vara av den uppfattningen, att kostnaderna för kvalitetskontrollen ej heller under nästa budgetår skola kunna täckas av exportörernas kontrollavgifter. Enligt nämndens beräkningar erfordras ett tillskott av andra medel med ungefärligen samma belopp som det, vilket — utöver kontrollavgifterna — beräknas åtgå för kontrollen under innevarande budgetår, d. v. s. omkring 95 000 kronor. Enligt nämnden bör detta belopp icke täckas ur prisregleringskassan för fisk. Denna kassa kan nämligen i ett ansträngt konjunkturläge komma att helt behöva tillgripas för sitt egentliga ändamål. Nämnden hemställer därför om bemyndigande att för nästa budgetår för kontrollens genomförande ur clearingkassan för fisk få använda sammanlagt högst 95 000 kronor. Av sistnämnda belopp utgöra 35 225 kronor 33 öre tidigare inbesparade medel. I övrigt anför nämnden i huvudsak följande angående kostnaderna för kvalitetskontrollen.

På föranstaltande av nämnden ha vissa utredningar igångsatts för uträknande av de möjligheter, som kunna föreligga att dels höja avgifterna för kvalitetskontroll vid export och dels nedbringa kostnaderna för kontrollen. Av de utredningsresultat, som hittills föreligga, synes det ovisst, om förutsättningar i nuvarande läge finnas för vidtagande av dylika åtgärder. Vad särskilt angår frågan om en höjning av avgifterna för kvalitetskontroll har från exportörhåll framhållits, att motsvarande avgifter i Norge och Danmark genom tillskott av statsmedel äro lägre än de i Sverige tillämpade, samt att

de svenska fiskvarorna, därest en höjning av avgifterna genomföres, skulle få minskad konkurrenskraft på världsmarknaden.

Enligt av jordbruksnämnden tidigare gjorda beräkningar skulle vid ingången av löpande budgetår kvarstå outnyttjade sammanlagt något över 130 000 kronor av de belopp, som för budgetåren 1949/50 och 1950/51 erhållits ur clearingkassan för fisk för kvalitetskontrollens fullgörande. Av ovannämnda belopp har för innevarande budgetår ställts högst 95 000 kronor till förfogande för nämnda kontroll. Detta belopp kan beräknas komma att helt åtgå på grund av ökade utgifter, särskilt för konservkontrollen. Av tidigare inbesparade medel skulle sålunda, enligt nämndens beräkningar, den 30 juni 1952 kvarstå 35 225 kronor 33 öre. Inberäknat dessa medel uppgår behållningen i clearingkassan för fisk för närvarande till omkring 265 000 kronor.

Nämndens råd i fiskregleringsfrågor, fiskexportrådet och fiskareorganisationerna, ha — med undantag för en representant för konservindustrien — tillstyrkt, att — i den mån utgifterna för kontrollen ej kunna bestridas av inkommande avgifter — clearingkassan för fisk skall få tagas i anspråk för täckning av underskottet. Härvid har framhållits, att prisregleringskassan för fisk vore oundgängligen erforderlig för upprätthållandet av prisregleringarna på fiskets område.

Jordbruksnämnden har vid överläggningar angående skydd för försäljningen av fladensill på den inhemska marknaden även diskuterat frågan om införande av kvalitetskontroll på saltsill, avsedd för försäljning inom riket. Det torde få bli beroende av resultatet av fortsatta undersökningar i ämnet i vad mån särskild framställning kommer att göras till Kungl. Maj:t om ytterligare medel för utbyggnad av kontrollen. Av stor vikt synes vara, att åtgärder från det allmännas sida vidtagas för att stödja kvaliteten av särskilt saltsill, enär förutsättningar under den senaste tiden yppats för upparbetande av betydande marknader för export av denna vara och exporten sker i hård konkurrens med, bland annat, Norge, som upprätthåller en sträng kvalitetskontroll på saltsill med kraftigt stöd av statliga medel.

Under hänvisning till vad sålunda anförts hemställer jordbruksnämnden, bland annat, att Kungl. Maj:t skall meddela beslut i fråga om reglering av fiskexporten under budgetåret 1952/53 i huvudsaklig överensstämmelse med vad nämnden föreslagit.

Föredraganden.

Såväl år 1949 som år 1950 hade fiskerinäringen att kämpa med avsevärda svårigheter i form av sjunkande priser och minskad efterfrågan. I dessa avseenden synes en viss förbättring ha inträtt under år 1951. De genomsnittliga fiskarepriserna ha sålunda under de tre första kvartalen av år 1951 legat över priserna under motsvarande tidsperioder år 1950. Ehuru exakta uppgifter ännu saknas för fjärde kvartalet 1951, torde förhållandet då ha varit i stort sett detsamma som under de föregående kvartalen. Den inhemska avsättningen har även hållit sig förhållandevis väl uppe under år 1951, och exportvärdet har stigit ej oväsentligt.

Samtidigt som utvecklingen i nyss angivna hänseenden får betecknas som

någorlunda gynnsam, har fiskerinäringen emellertid under år 1951 fått vidkännas betydande avbräck till följd av den i vissa fall synnerligen kraftiga prisstegring, som under år 1951 inträffade å dess förnödenheter. Sistnämnda förhållande har givetvis återverkat ogynnsamt på näringens lönsamhet.

Det stöd i strävandena att uppnå skäliga priser vid fiskarens försäljning av sina fångster, som den prisreglerande verksamheten på fiskets område utgör, torde i detta läge vara erforderligt även under nästa budgetår. Denna verksamhet torde därför böra fortsätta. Jämväl grunderna för regleringen torde böra bibehållas i huvudsak oförändrade. Det torde sålunda få ankomma på Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts bemyndigande, statens jordbruksnämnd att handha prisregleringen i överensstämmelse med de allmänna riktlinjer, som riksdagen godkänt.

Prisregleringen är för närvarande grundad på förordningen den 17 juni 1948 om viss reglering av handeln med fisk, m. m. Giltighetstiden för denna förordning utgår den 30 juni 1952. En ny förordning i ämnet torde därför böra utfärdas. I avbidan på de förslag, som 1951 års fiskhandelsutredning kan komma att framlägga, synes det lämpligt att den nya förordningen får en giltighetstid av två år. Den nya förordningen torde böra ha i huvudsak samma innehåll som den gamla. Till frågan om de av statens jordbruksnämnd föreslagna ändringarna i förordningen återkommer jag i det följande.

Vad angår de allmänna riktlinjerna för prisregleringen vill jag i detta sammanhang erinra om att dåvarande chefen för jordbruksdepartementet i propositionen nr 81 till 1951 års riksdag angående regleringen av priserna på fisk m. m. under budgetåret 1951/52 framhöll att de riktlinjer, som riksdagen tidigare godkänt, bland annat inneburo att fiskerinäringens utövare skulle ha samma möjligheter som andra befolkningsgrupper att vid rationella produktionsförhållanden uppnå en skälig levnadsstandard och erhålla sin del i den allmänna välståndsutvecklingen. Med utgångspunkt härifrån gjorde han i sagda proposition vissa uttalanden angående sättet för handhavandet av prisregleringen. Till dessa uttalanden kan jag för min del helt ansluta mig.

Av den redogörelse, som jordbruksnämnden lämnat rörande kostnaderna för upprätthållande av prisregleringen, framgår att utbetalningarna av pristillägg och prisutjämningsmedel för år 1951, i motsats till år 1950, understigit summan av influtna regleringsavgifter med bortåt 1 000 000 kronor. Behållningen av prisregleringsmedel utgjorde sålunda den 1 januari 1952 närmare 2 300 000 kronor mot cirka 1 300 000 kronor den 1 januari 1951. Att märka är dock att denna i och för sig gynnsamma utveckling delvis beror på att området för avgiftsbeläggningen utvidgats. Behållningen är vidare alltjämt avsevärt mindre än den tidigare varit. Erinras må sålunda om att behållningen den 1 januari 1950 utgjorde omkring 3 400 000 kronor.

I likhet med jordbruksnämnden anser jag att prisregleringen även under

nästa budgetår i princip bör bedrivas så att den blir självförsörjande. Jag anser mig alltså icke kunna föreslå att, såsom en av fiskarens organisationer ifrågasatt, anslag å riksstaten skulle utverkas för genomförande av prisregleringen.

Jordbruksnämnden har förordat att prisregleringsföreningarna skola få disponera sina statslån och de riksbankskrediter, för vilka staten ställt garanti, till deras fulla belopp jämväl under budgetåret 1952/53. Jag tillstyrker detta förslag. Vad angår frågan om erläggande av ränta å lånen har nämnden förklarat sig icke ha något att erinra emot att föreningarna, i enlighet med ett av dem och jordbruksnämndens råd uttalat önskemål, för nästa budgetår erhålla räntefrihet för lånen till deras fulla belopp. Därest en dylik förmån icke ansåges kunna beviljas har nämnden hemställt att föreningarna, i likhet med vad som är fallet för innevarande budgetår, under nästa budgetår skola vara befriade från att betala ränta å lånens halva belopp. Rörande denna fråga vill jag erinra om att dåvarande chefen för jordbruksdepartementet i propositionen nr 81/1951 uttalade att han tidigare förutskickat att förmånen av räntefrihet skulle upphöra den 30 juni 1951 men att han med hänsyn till de svårigheter, som utvecklingen inom fiskerinäringen kunde väntas komma att medföra för föreningarna, såsom en övergångsåtgärd ville förorda att föreningarna under budgetåret 1951/52 skulle vara befriade från att betala ränta å lånens halva belopp. På återstoden av lånet borde utgå ränta efter 3,5 procent. Vad sålunda anförts godkändes av riksdagen. Några omständigheter, som kunna motivera ett återinförande av räntefrihet för lånens hela belopp, föreligga enligt min mening icke. Med hänsyn till de svårigheter, under vilka föreningarna alltjämt ha att arbeta, vill jag däremot icke motsätta mig att föreningarna även under budgetåret 1952/53 skola bibehållas vid förmånen att vara befriade från skyldighet att betala ränta å lånens halva belopp. På återstoden av lånen bör liksom under innevarande budgetår utgå ränta efter 3,5 procent.

Den centralisering av exporten till särskilda organ, som under innevarande budgetår tillämpats beträffande länder med centraliserad import, synes ha fungerat tillfredsställande. Såsom jordbruksnämnden framhållit torde en dylik anordning erfordras även under nästa budgetår, om exportmöjligheterna skola kunna utnyttjas på ett tillfredsställande sätt. Jag förordar därför, att exporten jämväl under budgetåret 1952/53 skall regleras enligt i huvudsak de grunder, som tillämpats under innevarande budgetår.

För såväl innevarande budgetår som budgetåret 1950/51 har Kungl. Maj:tt ägt befogenhet att, därest berörda organisationer och företag kunnat enas om att tillsätta en befattningshavare med uppgift att verka för fiskexporten, medge att bidrag till täckande av kostnaderna för denne befattningshavare finge utgå ur clearingkassan för fisk med ett belopp av intill 25 000 kronor för vardera budgetåret. Någon sådan befattning har emellertid ej blivit inrättad, beroende på att enskilda medel ej kunnat uppbringas för täckande

av återstoden av kostnaderna. Jordbruksnämnden har nu förordat att det allmänna under nästa budgetår skulle påtaga sig samtliga kostnader för en dylik befattning. Dessa kostnader har nämnden uppskattat till sammanlagt omkring 75 000 kronor om året. Enligt min mening kan det emellertid icke anses lämpligt att statsmakterna skulle påtaga sig samtliga kostnader för en dylik befattning, vars innehavare ju skulle ha till främsta uppgift att tillvarataga en viss yrkesgrupps kommersiella intressen på utländska marknader. Med hänsyn till den betydelse, som fiskexporten äger även ur det allmännas synpunkt, och till de kostnadsökningar som inträtt vill jag dock ej motsätta mig att den del av kostnaderna för en dylik befattning, som det allmänna skall bära, skall höjas. Denna andel torde dock ej böra överstiga 50 000 kronor. I enlighet med det anförda torde Kungl. Maj:t böra äga befogenhet att medge, att bidrag till täckande av kostnaderna för en sådan befattningshavare som nu nämnts för budgetåret 1952/53 må utgå med intill 50 000 kronor. Av detta belopp torde hälften böra utgå ur clearingkassan för fisk och hälften ur reservationsanslaget till Främjande av beredning och avsättning av fisk m. m.

I förevarande sammanhang torde jag jämväl få beröra frågan om finansieringen av kostnaderna för kvalitetskontroll vid export av fisk och fiskprodukter. På sätt framgår av propositionen nr 81/1951 uttalade dåvarande departementschefen år 1951 att dessa kostnader, eftersom verksamheten hade till syfte att främja exporten av fisk och fiskkonserver, syntes i huvudsak böra bestridas av avgifter som uttoges av exportörerna. Eftersom kontrollen jämväl förbättrade möjligheterna för fiskarena att få godtagbara priser på deras fångster, syntes det vidare rimligt att, i den mån icke samtliga kostnader för kontrollen kunde täckas på nu angivet sätt, återstoden skulle bestridas av regleringsavgifterna på fisk. Vad sålunda anförts lämnades utan erinran av riksdagen. Genom beslut den 8 juni 1951 föreskrev Kungl. Maj:t även att kostnaderna under budgetåret 1951/52 för kvalitetskontroll vid export av fisk och fiskprodukter skulle, i den mån de icke täcktes av exportörernas kontrollavgifter, bestridas av de medel, som stode till förfogande för fiskprisregleringsverksamheten. Efter en av jordbruksnämnden i skrivelse den 10 juli 1951 gjord framställning fann Kungl. Maj:t emellertid sedermera genom beslut den 5 oktober 1951 gott föreskriva, att nämnda kostnader, dock endast i den mån de icke täcktes av exportörernas kontrollavgifter, ävensom kostnaderna vid beredning och inläggning av saltströmning, avsedd för försäljning inom riket, skulle till ett belopp av högst 95 000 kronor bestridas ur clearingkassan för fisk. Jordbruksnämnden har nu anført att nämnden låtit igångsätta vissa utredningar för att utröna möjligheterna att höja avgifterna för kontrollen och nedbringa kostnaderna för denna. Av de utredningsresultat, som hittills förelåge, syntes det emellertid ovisst om förutsättningar nu funnes för vidtagande av dylika åtgärder. Nämnden vore därför av den uppfattningen, att kostnaderna för kvalitetskontrollen ej heller under nästa budgetår skulle kunna täckas av ex-

portörernas kontrollavgifter. Enligt nämndens beräkningar torde av andra medel ett tillskott erfordras med ungefärligen samma belopp som det, vilket — utöver kontrollavgifterna — beräknades åtgå för kontrollens fullgörande innevarande budgetår, d. v. s. omkring 95 000 kronor. Att täcka detta belopp ur prisregleringskassan för fisk syntes icke böra ifrågakomma med hänsyn till att denna kassa i ett ansträngt konjunkturläge kunde komma att helt behöva tillgripas för sitt egentliga ändamål. Nämnden ville därför föreslå, att den skulle erhålla bemyndigande att för nästa budgetår för kontrollens genomförande ur clearingkassan för fisk använda sammanlagt högst 95 000 kronor. I detta sammanhang har även pekats på att motsvarande avgifter i Norge och Danmark vore lägre än de svenska, beroende på det tillskott av statsmedel som lämnades i dessa länder, samt på att de svenska fiskvarorna, därest avgifterna höjdes, skulle få minskad konkurrenskraft på världsmarknaden.

För egen del finner jag, i överensstämmelse med vad dåvarande chefen för jordbruksdepartementet år 1951 uttalat i frågan, det riktigt att kostnaderna för kontrollen i huvudsak skola bäras av exportörerna. Jag finner det därför nödvändigt att frågan om en höjning av dessa avgifter skall övervägas ytterligare. För att den svenska exporten ej skall komma i ett alltför ogynnsamt konkurrensläge vill jag emellertid ej motsätta mig att en viss del av de medel, som nu finnas i clearingkassan för fisk, skall få användas för nu ifrågavarande ändamål. Beloppet torde emellertid ej böra överstiga 75 000 kronor. I den mån de avgifter, som exportörerna erlägga, jämte nyssnämnda tillskott ur clearingkassan ej skulle förslå för att täcka kostnaderna för kontrollen, torde det felande beloppet böra få tagas ur prisregleringsavgifterna på fisk.

Jag har tidigare uttalat att nu gällande förordning om viss reglering av handeln med fisk, vars giltighetstid utgår den 30 juni 1952, bör efterföljas av en ny förordning i ämnet med en giltighetstid av två år. I anslutning härtill torde jag till slut få upptaga de av jordbruksnämnden berörda frågorna om vissa ändringar i förordningen. Vad nämnden föreslagit i fråga om ändring av sättet för uppbörden av prisregleringsavgift för importfisk föranleder ingen erinran från min sida. Det synes likaså lämpligt att skyldigheten att erlägga prisregleringsavgift för annan fisk i de fall, som nämnden berört, skall åvila säljaren. Förordningen torde följaktligen böra ändras på dessa punkter. Vad till slut angår nämndens förslag att förordningens ansvarsbestämmelser skola utvidgas så att vid olovlig överlåtelse av handelsreglerad fisk straff skall kunna ådömas även förvärvaren har, enligt vad jag inhämtat, behov av en dylik utvidgning visat sig föreligga i vissa fall. Jag vill därför ej motsätta mig densamma. Straffbestämmelsen torde dock ej böra avse enskild förbrukare utan — i överensstämmelse med vad som angivits i jordbruksnämndens senare skrivelse — böra äga tillämpning endast vid överlåtelse till återförsäljare i och för dennes rörelse eller till person eller företag, som använder fisk för yrkesmässig tillverkning eller beredning av varor till avsalu.

I enlighet med det anförda har inom jordbruksdepartementet utarbetats förslag till *förordning om viss reglering av handeln med fisk, m. m.* Detta förslag torde böra föreläggas riksdagen till antagande.

Under åberopande av vad sålunda anförts hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att

- 1) antaga förut omförmälda förslag till förordning om viss reglering av handeln med fisk, m. m.;
- 2) medgiva, att för tiden till och med den 30 juni 1953 reglering av priserna på fisk ävensom av exporten av fisk av vissa slag må anordnas i huvudsaklig överensstämmelse med de grunder, som förordats i det föregående.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan lämnar Hans Maj:t Konungen bifall samt förordnar, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:
Gunnar Eklund.

Genomsnittliga fiskarepriser och minimipriser på fisk under tiden juli 1947—september 1951. Öre kg.

Tid	Västkusten										Sydkusten						Genomsnittet av parti-noteringar på strömming i Stockholm	
	Genomsnittliga fiskarepriser ¹					Minimipriser ²					Genomsnittliga fiskarepriser		Minimipriser ³					
	All fisk ²	Sill	Torsk	Makrill	Annan fisk ²	Sill nr 1 ⁴	Sill nr 3 ⁴	Torsk nr 1	Torsk nr 2	Makrill (ej liten)	Sill	Torsk	Sill nr 1	Sill nr 3	Torsk nr 1	Torsk nr 2		
<i>1947</i>																		
3:e kv.	49·6	38·1	61·1	82·6	75·6	49 (40)	22	45	32	30	48·6	30·7	35	20	38	28	89·4	
4:e kv.	50·8	33·7	75·4	72·5	71·6	40 (29)	22 (20)	45	32	30	47·1	33·4	35	20	38	28	92·8	
<i>1948</i>																		
1:a kv.	34·4	24·9	63·5	98·8	84·0	33 (24)	18 (13)	45	32	30	51·8	33·6	35	20	38	28	104·6	
2:a kv.	69·7	41·4	64·1	50·2	92·8	33 (24)	18 (13)	50	32	40	56·2	31·6	35	20	38	28	92·6	
3:e kv.	57·9	44·7	97·8	88·4	77·6	49 (42)	22	50	32	40	63·0	33·2	35	20	38	28	98·1	
4:e kv.	52·8	35·7	105·7	91·0	57·2	40 (33)	22	50	35	40	61·7	40·6	45	20	39	30	100·1	
<i>1949</i>																		
1:a kv.	51·8	35·2	75·8	106·2	91·9	35·5 (33)	20	50	35	40	55·5	36·5	45	20	39	30	100·0	
2:a kv.	64·6	28·8	60·9	52·8	83·5	35·5 (33)	20	50	35	40	57·5	32·6	45	20	39	30	86·8	
3:e kv.	47·8	34·9	53·5	58·5	79·5	49 (40)	22	50	35	40	53·9	35·2	45	20	39	30	90·0	
4:e kv.	46·1	30·5	78·2	58·8	85·6	40 (33)	22	50	35	40	55·7	38·2	45	20	39	30	90·1	
<i>1950</i>																		
1:a kv.	40·6	27·8	57·4	20·8	81·2	33 (22)	22	50	35	40	49·1	31·9	45	20	39	30	84·6	
2:a kv.	51·1	28·2	34·4	45·9	67·9	33 (22)	22	50	35	40	40·0	34·0	45	20	39	30	81·5	
3:e kv.	50·0	36·9	58·6	63·0	76·5	47 (36)	22	50	35	40	46·1	34·6	45	20	39	30	92·0	
4:e kv.	51·2	33·5	89·0	40·8	88·7	44 (31)	22	50	35	40	52·6	47·4	45	20	39	30	100·8	
<i>1951</i>																		
1:a kv.	47·9	33·7	69·8	39·1	85·7	40 (30)	27	50	35	40	52·8	42·4	45	20	42	38	101·2	
2:a kv.	60·6	37·1	68·1	48·6	77·4	40 (30)	27	55	45	40	45·7	39·0	45	20	42	38	107·7	
3:e kv.	53·7	42·1	78·8	68·0	98·8	53 (42)	28	55	45	40	51·1	41·9	55	20	42	38	108·0	

¹ Uppgifterna avse försäljningen vid fiskauktionen i Göteborg, Gravarne, Smögen, Lysekil och Strömstad (exkl. Strömstad för dec. 1949).² Skarpsill och skaldjur ej medtagna.³ Minimipriserna på sill och makrill avse orensad vara; minimipriserna på torsk avse rensad vara med huvud.⁴ Avser minimipriser vid försäljning på s. k. första auktion (för alla köpare). Inom parentes har angivits minimipriset vid försäljning på s. k. andra auktion (för exportörer och beredare).

Bilag 2.

T a b l å
 över Inkomster (prisregleringsavgifter m. m.) och utgifter för prisregleringen på fisk under tiden
 $\frac{15}{4}$ 1 1946— $\frac{31}{12}$ 1951, allt i kronor.

Tid	Västkusten		Sydkusten		Ostkusten (strömning)		Överfört från clearingkassan för fisk
	prisregleringsavgifter	utgifter	prisregleringsavgifter	utgifter	prisregleringsavgifter	Importfisk prisregleringsavgifter	
$\frac{15}{4}$ 1 1946— $\frac{31}{12}$ 1946.....	1 117 780: 21	Pristillägg 1 276 724: 82	124 086: 57	80 276: 72	113 425: 88	80 167: 09	1 000 000: —
$\frac{1}{1}$ — $\frac{31}{12}$ 1947.....	1 699 532: 08	1 507 945: 02	196 826: 53	224 512: 86	191 646: 54	295 221: 73	
$\frac{1}{1}$ — $\frac{31}{12}$ 1948.....	2 239 833: 72	1 949 812: 46	381 401: 55	8 323: 68	245 834: 98	240 298: 87	
$\frac{1}{1}$ — $\frac{31}{12}$ 1949.....	2 000 733: 09	1 928 838: 41	306 089: 17	232 115: 77	254 064: 84	247 384: 72	
$\frac{1}{1}$ — $\frac{31}{12}$ 1950.....	1 546 655: 26	2 560 254: 65	225 914: 41	581 793: 96	236 396: 81	324 952: 84	
$\frac{1}{1}$ — $\frac{31}{12}$ 1951.....	2 026 991: 10	*1 437 667: 34	314 686: 10	138 400: 72	310 511: 65	836 301: 45	
		Omkostnader	Omkostnader	Omkostnader	Omkostnader		
$\frac{15}{4}$ 1 1946— $\frac{31}{12}$ 1951.....		135 853: 90		45 751: 91	3 154: 80		
Summa	10 681 525: 46	10 797 096: 60	1 549 004: 33	1 371 175: 62	1 851 882: 70	2 024 826: 70	1 000 000: —
Behållning (+) resp. underskott (-).....	— 165 571: 14		+ 177 828: 71		— 766 759: 30	2 024 826: 70	1 000 000: —

+ 2 289 824: 97

¹ Beträffande strömmingsregleringen $\frac{1}{4}$.

² Siffrorna äro preliminära.

³ Bortsett från fonder å tillhopa 543 168 kronor, vilka vid regleringssystemets införande ställdes till ostkustens förfogande för prisutjämningsbidrag och numera helt åtgått.

Ann. Beloppen i kolumnerna »prisregleringsavgifter» avse under respektive år faktiskt influtna inkomster, medan beloppen i kolumnerna »utgifter» avse de pristillägg, som belöpa på respektive år.